

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De sapientia Dei, à qua homo peccando recedit. Cap. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

mè peccasset. Semel suspirauit Dauid seruus meus, dicens: Peccaui; & statim transfuli ab eo peccatum eius. Paucis gemitibus accusauit se Publicanus, qui me multum offenderat: & citò descendit iustificatus, & lætus in domum suam. Decem millia talenta debebat mihi seruus nequã qui procedens rogauit me: & dimisi eum liberum, omneque debitum donauit ei. Mulier comprehensa in adulterio stetit timens, & instanter accusata in conspectu meo: & suauissimè respondens à dânatione eripui eam. Magdalena peccatrici ostendi lætam faciem, & celeriter perpci ei, ita vt Pharisæus, qui me inuitauerat, miraretur. Latro qui iuxta me crucifixus fuit, verbo vno molliuit viscera mea: factusque est statim particeps regni mei. Quare ergo bonitas mea tot testimonijs probata non placet filijs Adæ, sed quærunt solatia peregrina? Euge, fili, consortia peccatorum, & per veram pœnitentiam, require faciem meam.

De sapientia Dei, à qua homo peccando recedit.

CAP. IV.

Quam stultè recessisti à me, Fili, cum Adam patre tuo, qui per arborem
prohi-

prohibitam quæsiuit esse sicut Deus, sciens bonum, & malum ! Non est hæc via sapientiæ meæ, quæ palato cordis dulcissimè sapit. Ego sapientia, quæ ex ore Altissimi prodiit, sum lux formosissima, quæ splendoribus æternis illustro mentes paruulorum, qui sub disciplina mea requiescunt. Inflatos autem, & præsumentes de se projicio à facie mea, vt sedcant in tenebris, & umbra mortis, & nesciant discernere inter sinistram, & dexteram suam. Væ peccatoribus, quos excæcauit malitia sua, ne viderent me solem iustitiæ, præceptoremque sapientiæ, sub quo, in momento discerent secreta cælestia, & fierent doctiores; quàm si scirent numerare stellas cæli, & arenam, quæ iacet in litore maris. Certè licet peccator, qui à me recedit, sciret omnes doctrinas, quæ discuntur in Academijs orbis terrarum, nihil sciret, quia nesciret me, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ Dei. Etsi linguis hominum loqueretur, & Angelorū, quasi infans reputaretur in cælesti ciuitate mea, quia nesciret verbum Dei, qui linguas infantium facit disertas. Cùm ergo hæc ita se habeant, quid cogitas fili, discurrens per varias hominum scientias, in quibus non est salus, aut satietas ?

Reuer-

Revertere iam fatigatus ad me fontē sapientiae melle dulcioris, & potabo te, & dilatantur viscera tua. In me solo potest requiescere intellectus tuus; ne ergo labores frustra quaerens magistros mendaces, quos ego non erudiui. Fuge de medio Babylonis, & vita innumerabiles sollicitudines, quibus distrahitur cor tuum: & ego ducam te in solitudinem, lactaboque te, & docebo bonitatem, disciplinam, & scientiam meam, ita vt super senes intelligas, & omnes consiliarios Pharaonis, & diuinatores Chaldaeorum transcendas. Aufer sordes mentis, fili charissime, & mundare vt puris oculis aspicias candidissimam lucem meam: daboque tibi, vt fias confors secretorum meorum, & inflammaberis amore aeternae sapientiae, quae ineffabilibus gaudijs casta corda delectat. Gusta saporem meum, & aperientur oculi tui ad contemplanda mysteria mea desiderabilia super aurum, & lapidem pretiosum multum, & dulciora super mel & fauum. Et exultabunt ossa humiliata tua quae implebo castissimis delectationibus, quas praeparauit poenitentibus, qui reuertuntur de terra aliena in dulcissimam ciuitatem Ierusalem, vbi thesaurizant diuitias suas.

De